

Το κακό ως άρνηση πίστεως στην ύπαρξη του Ζώντος Θεού, και στον Ιησού Χριστό τον ενανθρωπήσαντα Θεό-Λόγο

[Ορθοδοξία](#) / [Θεολογία](#)

Το κακό που υποστασιάζεται με πρωτοβουλία του ανθρώπου ως διάβρωση και παραφθορά του αγαθού, εμφανίζεται απροκάλυπτα στη σχέση του με τον Θεό. Αυτό εκπηγάει από την αυθαίρετη και εγωκεντρική λειτουργία της βούλησης του ανθρώπου και εκφέρεται με ποικίλες -εμφανείς ή καλυμμένες-εκφραστικές μορφές και τύπους. Έχουμε, για παράδειγμα, το κακό υπό τη μορφή της απιστίας στην ύπαρξη του Θεού και την αγαπητική Πρόνοιά Του για τον άνθρωπο, ως «μερική πίστη» ή ως αίρεση και σχίσμα ή και ως τέλεια αποκοπή από το Άγιο Σώμα Του, την Εκκλησία.

Εμφανίζεται επίσης το κακό ως άγνοια ή ως λήθη του Θεού και ως απόρριψη εκ μέρους του ανθρώπου των Ευαγγελικών εντολών και του Αγίου θελήματός Του. Συχνά συναντάμε το κακό ως γογγυσμό και αχαριστία του πλάσματος προς τον Δημιουργό και δωρεοδότη Θεό Του ή και ως βλασφημία προς το Πανάγιο πρόσωπό Του.

Στα αγιογραφικά κείμενα και στις διηγήσεις, που θα παραθέσουμε στη συνέχεια, θα γίνει εμφανέστερη -έστω και ενδεικτικά- αυτή η ύπαρξη και η έκφραση της κακίας του ανθρώπου έναντι του Θεού, η οποία λειτουργείται, λιγότερο ή περισσότερο. από τον «υπό αναγέννησιν» άνθρωπο.

Η άρνηση της πίστεως του ανθρώπου στον Θεό είναι, κατά τους Πατέρες, παράγωγο του σκοτισμού του, μεταπτωτικό σύνδρομο και καρπός της αυτολατρείας του. Είναι ουσιαστικά έκφραση του Εωσφορικού ήθους έναντι του Θεού.

Ο προφήτης Ησαΐας περιγράφει χαρακτηριστικά την αιτία της πτώσης του Εωσφόρου και λέει ότι ο Θεός, έκπληκτος, κατά κάποιο τρόπο, και πονεμένος, ρωτάει τον Αρχάγγελο μετά την πτώση του. λέγοντας: *«Πώς έπεσες από τον ουρανό, Εωσφόρε, τέκνο της αυγής! Πάνω στη γη συντρίφθηκες εσύ, που υπέταξες λαούς. Έλεγες μέσα σου: Στον ουρανό θ' ανέβω, το θρόνο μου θα υψώσω, πάνω από τα άστρα του Θεού. Θα πάρω θέση πάνω στο βουνό, στο μακρινό βορρά που οι Θεοί συνάζονται. Θ' ανέβω πάνω από τα σύννεφα και με τον Ύψιστο θα είμαι ίσος»*

Αυτό το δαιμονιωδες ήθος εκφράσθηκε αργότερα από τον πεσμένο Πρωτόπλαστο

ως εγωπάθεια, ως άρνηση πίστεως στον Δημιουργό Θεό και ως απόπειρα ισοθείας.

Ο άγιος Αθανάσιος, εξηγώντας το λόγο της έκπτωσης του ανθρώπου στην ειδωλολατρία, λέει:

«Επειδή ή ψυχή των άνθρωποι δεν ικανοποιήθηκε από την επινόηση της κακίας, γι' αυτό άρχισε λίγο-λίγο να εκτρέπεται στα χειρότερα. Γιατί, όταν αυτή γεύτηκε τους καρπούς των ηδονών, τότε λησμόνησε εντελώς τα Θεία. Παραδόθηκε λοιπόν στην απόλαυση των ηδονών και δουλώθηκε στα πάθη, αποβλέποντας μόνο στα εφήμερα και στη δόξα αυτού του κόσμου.»

Πίστευσε, επιπλέον, ότι δεν υπάρχει τίποτα περισσότερο απ' όσα πιάνει το μάτι του ανθρώπου και ότι καλά είναι όλα τα πρόσκαιρα και όλα όσα αναπαύουν το σώμα. Άλλαξε δηλαδή κατεύθυνση και λησμόνησε ότι είναι πλασμένη «κατ' εικόνα» του αγαθού Θεού. Δεν βλέπει πλέον, με τη δύναμη που έχει μέσα της, τον Θεό-Λόγο, «κατ' εικόνα» του οποίου πλάσθηκε. Απομακρύνθηκε από τα φυσικά της ιδιώματα και έτσι επινόησε την κατασκευή ανύπαρκτων όντων και πραγμάτων. Με τις συνέπειες και τις επιπλοκές που είχε η απόλαυση των ηδονών, καλύφθηκε εκείνο που είχε μέσα της σαν είδος καθρέπτη, με το οποίο και μόνο μπορούσε να βλέπει την εικόνα του Θεού-Πατέρα.

Έτσι, η ψυχή δεν βλέπει και δεν λογίζεται πλέον αυτά που της αρμόζουν. Αλλά περιφέρεται εδώ και εκεί και βλέπει μόνο όσα μπορούν να συλλάβουν οι αισθήσεις, Γι' αυτό λοιπόν, βυθισμένη στη σαρκική επιθυμία και συγχυσμένη από τη γεύση των ηδονών, έχοντας συγχρόνως και την εμπειρία της απόλαυσής τους, έχασε τον προσανατολισμό της. Επειδή λησμόνησε τον αληθινό Θεό. βάζει στη θέση Του δικά της δημιουργήματα, βασισμένα σε πρότυπα που η ίδια έχει συλλέξει από τις αισθήσεις και τις εμπειρίες της και τα ονομάζει θεούς. Θεοποιεί, μ' άλλα λόγια, όσα αυτή βλέπει και αντιλαμβάνεται και εξυμνεί μόνο αυτά που η ίδια θεωρεί ευχάριστα και απολαυστικά.

Η κακία λοιπόν, είναι προγενέστερη και αιτία της κάθε μορφής ειδωλολατρίας.

Ο άγιος Συμεών ο Θεοδόχος, κατά την ημέρα της Υπαπαντής του Κυρίου, προφήτευσε ότι το βρέφος Ιησούς επρόκειτο να είναι αιτία «πτώσεως και αναστάσεως πολλών», πράγμα που επιβεβαιώθηκε απολύτως.

Στά χρόνια πού επακολούθησαν, και κυρίως κατά την τελευταία περίοδο της επίγειας πορείας του Ιησού Χριστού -και ενώ είχε προηγηθεί η σωτηριώδης διδασκαλία Του και τα αναρίθμητα θαύματά Του- συναντούμε, για παράδειγμα, μία από τις πλέον χαρακτηριστικές μορφές της αρνήσεως και της απιστίας στο πρόσωπό Του, και μάλιστα από τον εγγύτερο μαθητή Του, την «Πέτρα της πίστεως-

», τον απόστολο Πέτρο.

Η κατηγορηματική τριπτή άρνηση του Πέτρου, κατά τον δραματικό πειρασμό του τη νύκτα της δίκης του Χριστού, αποτελεί κλασσικό παράδειγμα και εκπροσωπεί όλους εκείνους που πίστευσαν και αγάπησαν βαθιά τον Χριστό. Αλλά την ώρα που τους ζητήθηκε «λόγος γνώσεως» περί του Θείου Προσώπου, δεν άντεξαν την απειλή και τις ενδεχόμενες συνέπειες της ομολογίας τους. Προτίμησαν την ένοχη σιωπή ή και συχνά την -έστω και παροδική- αποσυσχέτισή τους από τον Χριστό.

Τέτοιες είναι επίσης πολλές περιπτώσεις Νεομαρτύρων, οι οποίοι, υπό το βάρος των ποικιλότροπων πιέσεων των κατακτητών, αρνήθηκαν τον Χριστό. Αργότερα όμως ήρθαν σε επίγνωση, μετανόησαν και έδωσαν την «δι' αίματος» μαρτυρία τους, ομολογώντας πίστη στον Χριστό και αποδεικνύοντας «βεβαία την κλήσι τους».

πηγή: «Η πτώχευση της ενδοχώρας», εκδ. Ετοιμασία, Ι.Μ.Τιμίου Προδρόμου, Καρέα, σ. 150-153

<http://bit.ly/17AOPUU>